

॥ २४ ॥ ब्रह्मज्ञानस्य आत्यंतिकदुःखनिवर्तकत्वमुक्त्वा ध्यारोपापवादस्यायेन ब्रह्मनिर्मुक्तपयति पुरुषेति पुरुषेण अधिष्ठितान् आलोचितान् सोकामयत बहु स्यां प्रजायेयेति श्रुतेः तेन सांख्याभिमतं प्रकृतेः स्वातंत्र्यनिरस्तं अचेतने चेतनानाधिष्ठितेशकटादौ प्रवृत्त्यदर्शनाच्च युक्तं तन् सूयते प्रसवोन्मुखी जायते भावान्महदादीन् हेतुः धर्माचर्मौ ताभ्यां युक्तं अतएव सर्गादावविभारतम्यं युक्तं अत ईशात् हेतुयुक्तमिति सांख्यमतं प्रकृतेर्धर्माद्यप्रवर्त्यत्वं निरस्तं तेषां हि जलवत्त्वतः प्रवर्तमानायाः प्रकृतेः पापं सुखपरिणामं प्रतिबध्नाति पुण्यं च दुःस्वपरिणामं तन्वान्तरेणान्यतरस्य स्वोदये प्रतिबंधात्किरपनीयत इति ॥ २५ ॥ दीपादिति हेतुयुक्तमित्यत्रापि वर्तते तैलवत्यादिहेतौ सति यथा दीपादने के दीपाः प्रभवन्तीत्येवमदृष्टोपपत्त्यद्वा प्रकृतिर्महदादिकार्यं सूयते दीपवदानं त्याज्यनापचीयते ईशादृष्टाभ्यां प्रकृतिः प्रवर्त्यत इति श्लोकद्वयतात्पर्यं ॥ २६ ॥ सृष्टिक्रममाहाव्यक्तादिति कर्मजेति ईशादपि कर्मप्राबल्यं दृश्यते तस्य कर्मपिक्षैवैव सदसत्फलदत्वान् बुद्धिर्महत्त्वं तथा च सर्गादौ कर्मैव प्रकृतिं प्रवर्तयतीत्यर्थः आकाशादिपदैः शब्दतन्मात्रादीनि ज्ञेयानि ॥ २७ ॥ २८ ॥ अतः पुरुषाधिष्ठितप्रकृत्या यष्टकान् विषया इति शब्दाद्याश्रयः स्थूलाकाशादयः वाग्व्याकाशयोरपि स्पर्शशब्दलिंगानुमेयतया विषयत्वं ॥ २९ ॥ वाक्कर्मणी इत्यत्र वागिन्द्रियं कर्मशब्दे

नारायणादधिगणास्तथामुख्याः सुरासुराः ॥ राजर्षयः पुराणाश्च परमंदुःखभेषजं ॥ २४ ॥ पुरुषाधिष्ठितान् भावान् प्रकृतिः सूयते यदा ॥ हेतुयुक्तमतः पूर्वजगत्संपरिवर्तते ॥ २५ ॥ दीपादन्येयथा दीपाः प्रवर्तते सहस्रशः ॥ प्रकृतिः सूयते तद्वदानं त्याज्यनापचीयते ॥ २६ ॥ अव्यक्तात्कर्मजा बुद्धिरहंकारं प्रसूयते ॥ आकाशं चाप्यहंकाराद्वायुराकाशसंभवः ॥ २७ ॥ वायोस्तेजस्ततश्चाप अद्भ्यो थवसुधोद्रता ॥ मूलप्रकृतयोत्पद्यै जगदेतास्वस्थितिं ॥ २८ ॥ ज्ञानेन्द्रियाण्यतः पंचपंचकर्मैन्द्रियाण्यपि ॥ विषयाः पंचचैकं च विकारेषोऽं मनः ॥ २९ ॥ श्रोत्रं त्वक्क्षुषी जिह्वा घ्राणं ज्ञानेन्द्रियाण्यथा ॥ पादौ पायुरुपस्थश्च हस्तौ वाक्कर्मणी अपि ॥ ३० ॥ शब्दः स्पर्शश्चरुपंचरसो गंधस्तथैव च ॥ विज्ञेयं व्यापकं चित्तं तेषु सर्वगतं मनः ॥ ३१ ॥ रसज्ञाने तु जिह्वेयं व्याहृते वाक्तथोच्यते ॥ इन्द्रियैर्विविधैर्युक्तं सर्वव्यक्तं मनस्तथा ॥ ३२ ॥ विद्यात्तु षोडशीतानि देवतानि विभागशः ॥ देहपुज्ञानकर्त्तारमुपासीनमुपासते ॥ ३३ ॥

न सर्वेषां हिन्द्रियाणां कर्मणि वचनादानगतिविसर्गनंदाख्यानि ज्ञेयानि ॥ ३० ॥ शब्द इति शब्दादयः चित्तमिति विज्ञेयं चित्तमात्रोपादाना इत्यर्थः यदा भगवंतोऽक्षपादाचार्याः दोषनिमित्तं रूपपादयो विषयाः संकल्पकृता इति प्रमेयस्य चित्तमात्रत्वमुक्त्वा प्रमाणस्यापि तदाह तेष्विति तेषु शब्दादिष्वपि सर्वेषु भुगतं श्रोत्रादिरूपेणोपगतं मन एव ॥ ३१ ॥ एतदेव स्पष्टयति रसेति रसज्ञाने मन एव इयं जिह्वेत्यर्थः मनसा ह्येव पश्यति मनसा शृणोतीत्यादि श्रुतेः व्याहृते शब्दप्रयोगे इदं द्वयं ज्ञानकर्म्मैन्द्रियपंचकद्वयस्योपलक्षणमित्याह इन्द्रियैरिति सर्वं आंतरं बुद्धिस्तु खदुःखादि बाधं विविक्षुब्ध्यादि तथा व्यक्तं महदादि घटांतं मन एव तथा च श्रुतिः असतोऽधि मनोऽस्त्येत्यतः मनः प्रजापतिमसृजत प्रजापतिः प्रजा अस्तृजत तद्वा इदं मनस्येव परमं प्रतिष्ठितं यद्विदं किंचेति ॥ ३२ ॥ षोडश दशेन्द्रियाणि मनः पंच भूतानि ज्ञानकर्त्तारं विज्ञानात्मानं उपासीनं अर्थात् परात्मानं तस्यापि संहतत्वेन असंहतपुरुषशेषत्वात् ॥ ३३ ॥